

“LYDLANDSKAP” - en visuell lydinstallasjon av Line Hvoslef

av Trond Lossius

Det er mye ved Line Hvoslef sine bilder som jeg liker. Den klare fargebruken, og den artikulerte streken. Gleden over å tegne, og troen på at å se noe betyr noe. Instrumentalmusikk er et språkløst uttrykk, men kommuniserer ofte bedre og dypere med meg enn ord kan gjøre. Jeg ser den samme tilliten til billedmediet i Line sine arbeider. Det gjør det lett å se dem, men gjør det samtidig vanskeligere å skrive denne teksten.

Å se andre steder og møte andre kulturer utvider perspektivet. Brian Eno tenker på kultur som en avansert form for rollespill som vi leker med oss selv og hverandre. Gjennom kunst, musikk, mote, mat, parfyme og arkitektur utforsker vi hvordan vi selv og verden kan fremtre og utfolde oss på ulike måter. Dette hjelper oss å forstå og kommunisere hvem vi er. Det trener innlevingsevnen vår, og hjelper oss å samarbeide og møte hverandre med empati, fordi vi kan forestille oss hvordan verden ser ut for hverandre. Ved å tenke oss andre virkeligheter kan vi også forstå vår egen virkelighet på nye måter, vi kan omskrive vår egen historie, og vi kan forestille oss nye fremtider.

Line Hvoslef sine bilder inviterer til slike fabuleringer. Hun arbeider med et billedspråk mellom det figurative og abstrakte. Bildene er bebodd av tvetydige former og landskap, og åpner for mange lesinger og tolkninger. Line Hvoslef ønsker selv at bildene skal invitere til reiser i mange retninger, fremover mot det digitale samfunnet, og bakover med forankring i historie og tradisjon. Jeg begynner å reise, sidelengs.

Jeg assosierer mønstre mot en mørk bakgrunn i noen av Line Hvoslef sine bilder med geometriske mønstre i antikk gresk keramikk. For en uke siden stod jeg i Aten og så på ruiner av gamle bygg. Under oss, beskyttet av en glassplate, så vi murverk til hus hvor noen en gang har levd. Jeg må bruke den samme forestillingsevnen for å leve meg inn i hvordan livet var den gangen, som når jeg ser for meg hattfnatter på en øde øy i Mummidalen.

Noen av formene i Line sine bilder fremtrer som maskiner, og minner meg om Jules Vernes fantastiske oppfinnelser. Ser jeg bilder av fremtider slik fortiden tenkte seg dem?

Som barn leste jeg om oppdagere som utforsket de hvite flekkene på verdenskartet - geografiske områder som ennå ikke var kartlagt, utforsket og underlagt den vestlige kulturen. Noen historier var virkelige, og fortalte om oppdagelser på andre kontinent, mens andre var uvirkelige: Verdensomseglinger under havet eller rundt månen. Siden da har mange av de uvirkelige historiene blitt virkelige.

En nettside forteller om hvordan store galakser trekker til seg og absorberer mindre galakser. Jeg ser bilder av fjerne galakser som har fusjonert på denne måten, de ser ut som små organismer i et uklart mikroskop. Om fire eller fem millioner år vil Melkeveien kolliderer med Andromeda. En datasimulering viser hvordan de to galaksene svømmer nærmere hverandre som små plankton i et stort sort hav, og så smelter sammen til en virvlende sirkel.

Januar 2014 deltok jeg på et tokt som undersøkte en svart flekk på kartet. Med RV Helmer Hanssen krysser vi frem og tilbake i Kongsfjorden på Svalbard for å kartlegge det biologiske livet midt på vinteren. Tidligere trodde man at havet sov gjennom polarnatten, og at det ikke var noe biologisk aktivitet. En av forskerne sender et videokamera ned til 250 meters dyp og opp igjen for å studere tilstedeværelse av plankton i vannmassene. Et stroboskop fungerer som blits og blinker tjue ganger i sekundet. Underveis fanger kamera opp bilder av Thyssanoessa, Mertensias, Paraeuchaeta, Calanus og andre hydromedusa.

Bildene jeg ser flakke forbi på skjermen minner meg om Line Hvoslef sine organiske vesener, og tar meg videre til Paris og en retrospektiv utstilling med bilder av Kandinsky for noen år siden. Hans gjennombrudd til abstraksjon var selvfølgelig viktig i et historisk perspektiv, men det var bildene fra de siste årene i Paris som jeg ble trollbundet av. I denne perioden forandret formene hans seg fra å være geometriske til å bli biomorfiske. Kandinsky forbandt disse formene med et indre liv og en indre mening. Det er nok et landskap å reise i.

Nysgjerrigheten på koblinger mellom bilde og musikk er en annen interesse som Kandinsky og Line Hvoslef har felles. I tidligere prosjekter har Line Hvoslef samarbeidet med komponisten Jostein Stalheim. I disse prosjektene har bildene blitt animert, slik vi ser det i lysboksen i denne utstillingen, og videoprojiserter bilder har inngått i en multimedial forestilling.

I "Lydlandskap" tas disse undersøkelsene videre. Forskjellige objekter er montert inn i det store bildet, og gjør det til en stor flate som du aktivt kan utforske. Spilledåser, sveiver, en cymbal, en gammel telefon og andre objekter inngår som elementer i større former. Line Hvoslef har hatt god hjelp av Søren Andreasen i realiseringen av dette arbeidet. Røde brytere, dioder og noen små høytalere er alt vi ser av et sinnrikt elektronisk apparat som er skjult bak veggen. Når vi spiller på de forskjellige objektene lyser bildet opp, og fragmenter av det vi har spilt kommer tilbake fra høytalere andre steder i veggen.

Mange teknologiske produkter fremtrer som kjølige, glossy og distanserte, og gjør utstrakt bruk av industrielle materialer som plast, glass, krom og aluminium. Den blanke overflaten er en hinne mellom vår fysiske virkelighet og disse apparatenes virtuelle virkelighet. Objektene som er montert inn i Lydlandskap er i stedet materielle og taktile, og lyden som oppstår er varm, analog, human, stillferdig, åpen og leken.

"Lydlandskap" inviterer publikum til å bruke arbeidet på en helt annen måte enn om dette "bare" var et bilde. Mens man gjerne ser bilder fra litt avstand, for så å studere detaljer på nærmere hold, vil man nå gå tett innpå, og aktivt utforske arbeidet med alle sanser. Objektene og lyden oppmuntrer til en myldrende søking rundt i landskapet, på jakt etter andre objekter å ta og spille på, og etter andre steder å høre og se. Landskapet er ikke lengre noe man bare ser utenfra, man kan også leve seg inn i og bli en del av det. Opplevelsen blir mer sosial, og jeg tror at de fineste situasjonene vil oppstå når flere er i lydlandskapet samtidig. For dem som velger å ta et skritt tilbake for å se på hvordan andre utforsker arbeidet, kan det være like rikt å se og høre situasjonene som oppstår som å se og høre "Lydlandskap" i seg selv.